

Jak pradědeček málem k pokladu přišel

Velmi rád poslouchám vyprávění prarodičů. Příběhy a životy, které prožili, se od těch našich zásadně liší, ale zároveň mají hodně společného. Dříve si děti více hrály venku, zajímala je příroda, zkrátka si užívaly skutečného života.

Budu vám vyprávět příběh, který se stal mojí babičce v druhé polovině padesátých let minulého století. Bylo to v poválečném pohraničí v bývalých Sudetech. Je to oblast divukrásné přírody, kde ovšem ale dávají lišky dobrou noc. Celá rodina se tehdy přestěhovala do vily, kde před nimi bydlel bohatý německý továrník. Domu vévodily několikametrové rododendrony a majestátní rozkvetlá zahrada, kde před časem stávala továrna. Když se vešlo do předsíně, vítali návštěvníky kamenní andělíčky na schodišti.

Babička měla staršího bratra Františka a malou sestru Sylvu. Pradědeček jako hajný dostal služební byt v přízemí. V druhém podlaží bydlela stará paní a nad ní byla prostorná půda plná harampádí. Dvě děti měly zahradu dost velkou, pravda, ale za chvíli se jim také omrzela. V této oblasti stávalo mnoho opuštěných domů. Přebývali tam dřív sudetští Němci. Když skončila druhá světová válka, museli se vrátit do své země a vzít si mohli jenom omezené množství věcí. Hromady cenností tam nechali – měli totiž za to, že se co nevidět vrátí a opět nabydou svého někdejšího majetku. Zkrátka a dobře, byla to ta nejlepší příležitost pro hledače pokladů, jakými byli babička i prastrýc.

Jednou se tedy vypravili i přes výslovný zákaz rodičů na temnou půdu v domě. Prolezli každý kout. Nemohli si tedy nevšimnout bílé skříně se zásuvkami. Důkladně ji prohledali, ale, zjistili, že je prázdná. Ještě ale mohlo být něco za ní – společnými silami ji odtlačili od zdi a za ní byly – tajné dveře. Dětem se v hlavách okamžitě vyrojily tisíce nápadů, co se za nimi mohlo skrývat: hromady šperků a drahých kamenů, egyptské mumie, kostry zavražděných, duše dávno zemřelých, které dům hlídaly, a ještě mnohem a mnohem víc.

Když byl každý ve svých představách v nejlepším, zavrzaly schody, zaskřípaly dveře a lekli se, že si pro ně přišel strážce Alibabova pokladu. Na schodech se k jejich velké úlevě objevil otec a zahromoval: „Co to tady děláte?! Vy nevíte, že máte přísný zákaz tady šmejdít?“ Obě děti nadšeně zvolaly: „Tati! Podívej! Tajné dveře s pokladem!“ Po chvíli vysvětlování zavolali i prababičku a velký okamžik nastal. Josef Regnard zatáhl za kliku a naskytl se jim pohled na – naskytl se jim pohled na malou místnůstku, kde stály police se zavařeninami, staré kabáty, kožichy a další různé věci pro běžné použití. Jejich pozornost však upoutala pokladna v rohu, zamčená na zámek. Babička s bratrem do truhly nahlédli škvírou. „Co tam vidíte?“ ptal se táta. „Je tam zlato!“ odpověděly nadšeně děti. Nebo to tak přinejmenším vypadalo. Jejich otec chtěl tajemnou truhlici otevřít, avšak jeho žena měla obavy, že tam mohla být nainstalovaná výbušnina nebo nějaký nebezpečný předmět. Zavolali tady státní bezpečnost, která si pokladnu odvezla. Za nějaký čas se pradědeček šel zeptat na stanici, co vlastně ukrývala. Odvětili, že pouze nějaký starý dalekohled. Babička je však dodnes toho názoru, že obsahovala něco mnohem cennějšího, co si však příslušníci tehdejší policie nechali pro sebe. Ale, kdo ví, co tam v ní doopravdy bylo.

Její rodina tedy zázračně nezbohatla, ale lepší než poklad je přece cesta k němu. Tato nevšední příhoda poukazuje nejenom na tajné dveře, jejichž tajemství odhalili, ale tímto příběhem jsem otevřel tajné dveře do babiččina dětství, kde se skrývá mnohem víc.

Josef Lench